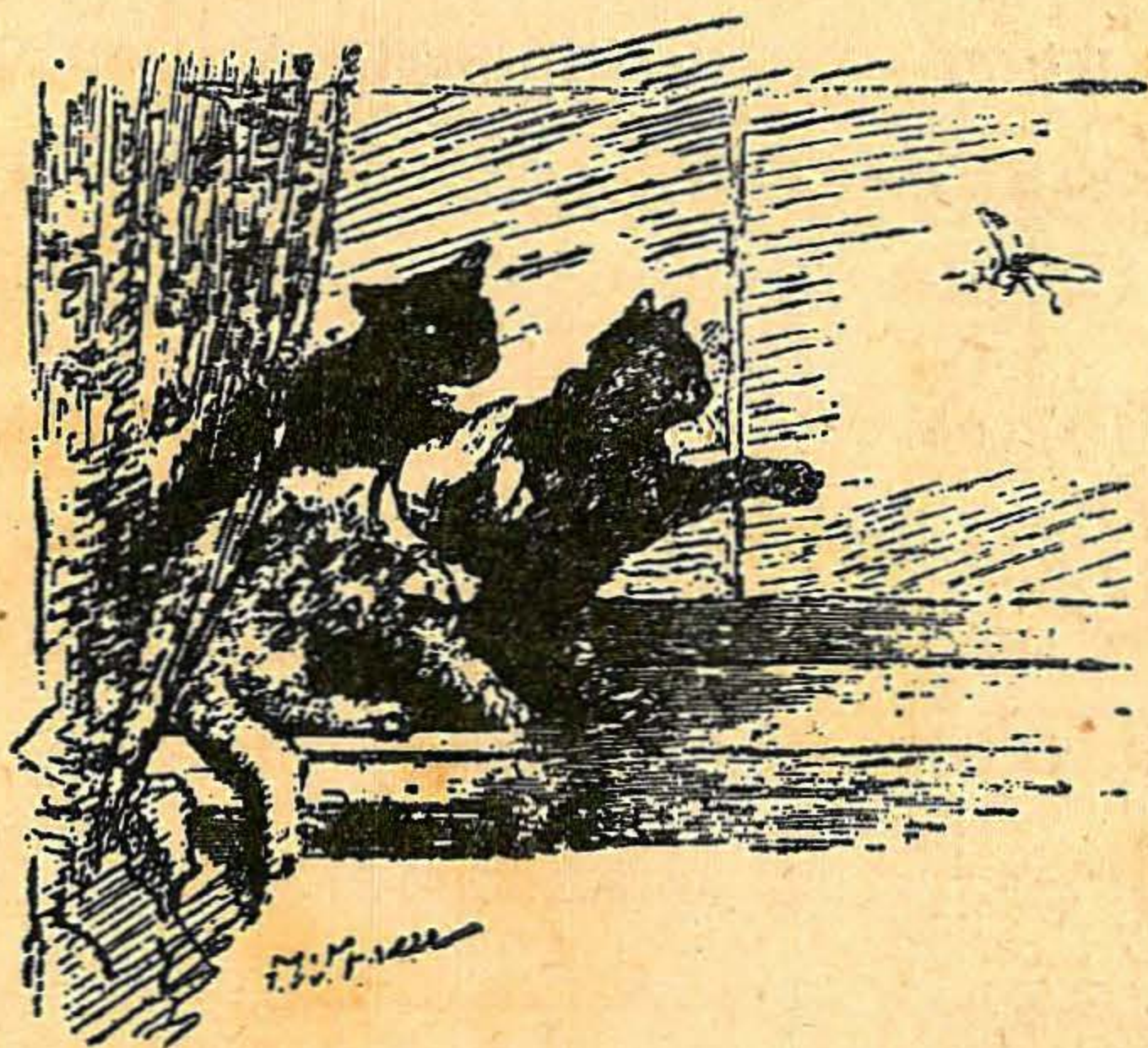

— Може това да е врабче, — прибави Вранка.

— Почакайте, — каза Сивчо, — азъ ще уловѣ тази птица да ѝ изѣдемъ. Гледайте: най-напрѣдъ ще ѝ натиснѣ съ шепата си, а подиръ ще ѝ стиснѣ съ остритѣ си зѣбици. Ала Сивчо се не досѣщаше, че щомъ се той помръдне, *птицата* ще хвъркне. Наистина, мухата била много по-умна отъ Сивча. Едвамъ той повдигнѣ шепата

си и мухата хвъркнѣ на далечъ, безъ да му каже сбогомъ.

Котенцата съ очудвание се спогледахъ. Въ това врѣме се раздаде веселото мяукание на старата Бѣлкана.

Ето, видите? — каза тя, като се смѣ-

еше на котенцата си. — Ако вий бихте чели внимателно, както азъ, книги и бихте изучвали животнитѣ, щѣхте да знаете що за животно е това, което кацнѣ на прозореца; щѣхте да знаете, че това е муха и че мухата има и крилца, та може и да ходи и да хвърка, за това не се лови лесно. За да ѝ уловишъ, трѣбва да умѣешъ да се прѣструвашъ, до като ѝ наближишъ, за да не ѝ дадешъ врѣме да си распери крилцата, или пъкъ да умѣешъ да ѝ хванешъ кога лети.

А! значи това не е птица! — съ очудвание казахъ котенцата, — а пъкъ ний мислѣхме, че е птица. Отъ сега нататѣкъ ще знаемъ какъ да постѣпваме.